

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Kuchynkou v právní věci **žalobce: Ing. Z.K., zastoupeného JUDr. Lenkou Faltýnovou, advokátkou se sídlem nám. Míru 143, Domažlice**, proti **žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje**, odbor dopravy a silničního hospodářství, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne **21.9.2009, č.j. DSH/8615/09**,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 21.9.2009, č.j. DSH/8615/09, se z r u š u j e a věc se v r a c í k dalšímu řízení žalovanému.

II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 10.640,- Kč k rukám zástupkyně žalobce JUDr. Lenky Faltýnové do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

Žalobou došlou soudu dne 24.11.2009 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 21.9.2009, č.j. DSH/8615/09, a rozhodnutí Městského úřadu Klatovy, odboru dopravy – dopravního úřadu, ze dne 10.6.2009, č.j. OD/4994/09/On a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Rozhodnutím ze dne 21.9.2009, č.j. DSH/8615/09, Krajský úřad Plzeňského kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství, zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Klatovy, odboru dopravy – dopravního úřadu, ze dne 10.6.2009, č.j.

OD/4994/09/On, jímž se žalobce uznává vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle § 22 odst. 1 písm. f) bodu 1 zákona o přestupcích porušením ust. § 7 odst. 1 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, kterého se dopustil tím, že dne 19.2.2009 ve 14.50 hod. jako řidič motorového vozidla tov. zn. Renault, SPZ: X, v obci Klatovy v Kollárově ul., držel při řízení vozidla v ruce hovorové zařízení, ač řidič nesmí držet při jízdě s vozidlem v ruce telefonní přístroj nebo jiné hovorové zařízení, za což mu dle § 22 odst. 9 zákona o přestupcích byla uložena sankce pokuty ve výši 1.500,- Kč.

Přestupky jsou upraveny zákonem č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*zákon o přestupcích*“).

Provoz na pozemních komunikacích je upraven zákonem č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*zákon o silničním provozu*“).

Není-li v zákoně o přestupcích nebo jiném zákoně stanoveno jinak, vztahuje se na řízení o přestupcích zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*správní řád*“ nebo „*spr. ř.*“) [§ 51 zákona o přestupcích].

V žalobě žalobce namítá, že skutkový stav, který vzaly správní orgány za základ svých rozhodnutí, nemá oporu ve shromážděných podkladech a v provedeném dokazování. Při vydávání svých rozhodnutí porušily základní zásady správního řízení, resp. řízení o přestupku. Vybíraly a interpretovaly podklady tak, aby mohly konstatovat a v odvolacím řízení schválit konstatování viny žalobce, tedy aniž by ctily presumci nevinu, stejně pečlivě zjišťovaly také skutečnosti svědčící ve prospěch žalobce, respektovaly zásadu *in dubio pro reo* a umožnily žalobci se řádně hájit. Správní orgány opírají své skutkové zjištění, že žalobce v inkriminovanou dobu na inkriminovaném místě držel při jízdě s vozidlem v ruce hovorové zařízení, výhradně o tvrzení policisty B. Pokud jde o tvrzení žalobce, stojící proti tvrzení policisty B., snaží se naopak vytvářet dojem jeho nevěrohodnosti, řadu skutečností přehlíží a důkazy navržené žalobcem za účelem objektivního zjištění a prokázání nepravdivosti výpovědi policisty B. odmítají provést a znemožňují tím žalobci prokázat správnost a pravdivost jeho tvrzení a řádně a účinně se bránit.

V žalobě se dále namítá, že žalobce uvedl, že měl s policistou B. dříve rozepři při vyšetřování nehody jeho manželky a s tímto policistou se nepohodl. Již na počátku řízení tím byla ze strany žalobce zpochybněna nepodjatost policisty B. při šetření celé věci a věrohodnost jeho výpovědi. Přesto správní orgány neověřily u Policie ČR, zda se skutečnosti zpochybňující nepodjatost policisty B. zakládají na pravdě a neověřily to např. ani výsledkem manželky žalobce, který žalobce taktéž navrhl k důkazu provést. Jestliže správní orgány tyto skutečnosti neověřovaly, nemohly ohledně podjatosti policisty ani nic objektivně zjistit. Spokojily se jen s tvrzením samotného policisty B., který samozřejmě vypověděl, že si na nic takového nepamatuje. Pokud správní orgány poukazují na to, co slyšel policista H. ohledně řešení čehosi domluvou, nevzaly v úvahu fakt a ani se nevypořádaly s námitkou, že oba policisté jsou kolegové a policista H. může mít tendenci svou výpověď policistu B. kolegiálně krýt. Navíc ani žalovaný dodatečně neověřil tvrzení a námitku žalobce, že policista

H. šel ihned po vystoupení z vozidla k jakési ženě s kočárkem, se kterou se po celou dobu bavil, jednání mezi policistou B. a žalobcem nevěnoval vůbec pozornost a objektivně, zejména vzhledem ke vzdálenosti a hluku z provozu, nemohl nic slyšet, což nepřímou potvrzuje vlastní výpověď, když uvádí „... *slyšel jsem rozepru. Konkrétně jsem slyšel, že pan řidič chce řešit věc domluvou a v případě, že věc domluvou řešena nebude, takže s ničím nesouhlasí.*“, ale vzápětí říká „*Přesná slova už nevím, to jsem neslyšel, vím, že tam byla ta rozepru a co jsem uvedl, to jsem slyšel.*“ Žalobcem na svou obranu navrhovaný opakovaný výslech policisty H. žalovaný také bez jakéhokoliv odůvodnění neprovedl. Pokud žalovaný poukazuje na obsah oznámení přestupku, zcela ignoruje fakt, že se žalobce v tom samém oznámení přestupku proti příslušným slovům policisty B. důrazně ohradil, když mimo jiné uvedl, že nařekl nic z toho, co tvrdí policista sl. č. 259863 (B.). Také z úředního záznamu, sepsaného policistou B. se podává, že žalobce ihned popřel, že by držel v ruce nějaké hovorové zařízení. Přestože žalobce dále v odvolání uplatnil námitku, že pokud by se celý děj odehrál tak, jak tvrdí policista B., objektivně nemohl tento policista vidět v ruce žalobce žádný předmět, natož pak aby rozpoznal, že se jedná o hovorové zařízení, když vzájemné postavení žalobce a policisty B. v inkriminované době na inkriminovaném místě toto vylučovalo a k důkazu na svoji obranu navrhl provést rekonstrukci na místě samém, eventuálně vyšetřovací pokus s nasimulováním situace průjezdu zátočinou s maketou hovorového zařízení s podsvíceným displejem, drženou pravou rukou u levého ucha (*viz úřední záznam sepsaný policistou B.*), při odpovídajícím prostorovém uspořádání osob a věcí a při stejných či obdobných časových a povětrnostních podmínkách, tento důkaz, který jediný mohl přispět k objektivnímu posouzení celé věci za situace, kdy proti sobě stály výpovědi policisty B. (*policista H. vypověděl, že neviděl, že by odvolatel držel v ruce hovorové zařízení – viděl jen ruku odvolatele u hlavy*) a žalobce, správní orgán neprovedl. Znemožnil tím odvolateli prokázat správnost a pravdivost svých tvrzení a řádně se bránit. Žalobce opakovaně poukazuje na skutečnost, že neměl za daných okolností jinou možnost, jak prokázat nepravdivost tvrzení policisty B., než provedením shora zmíněného důkazu správním orgánem.

V žalobě žalobce dále namítá, že u sebe ve vozidle neměl žádné hovorové zařízení, které by mohl držet v ruce a že ze strany policistů provádějících služební úkon nebylo zjištěno, že by měl ve vozidle u sebe nějaké hovorové zařízení, které by mohl při jízdě držet v ruce. Prvoinstanční správní orgán se touto námitkou žalobce vůbec nezabýval, řádně se s ní nevypořádal a danou skutečnost nezohlednil při svém rozhodování ani žalovaný. Bez toho, aby bylo zjištěno, že žalobce má u sebe hovorové zařízení, nebo že se hovorové zařízení nachází ve vozidle na takovém místě, kam je mohl za jízdy odložit, nelze bez důvodných pochybností tvrdit a mít za prokázané, že držel hovorové zařízení za jízdy v ruce. Policisté přitom žalobce sledovali od inkriminovaného místa až do jeho zastavení a pokud by u sebe měl nějaké hovorové zařízení, nemohl se jej zbavit bez toho, aby to bylo ze strany policistů zjištěno. Ospravedlňuje-li žalovaný nezjišťování a nezjištění hovorového zařízení u žalobce ve vozidle ze strany zakročujících policistů tím, že zakročující policisté k tomu nebyli oprávněni, pak buď záměrně nebo z nevědomosti opomíjí ust. § 67 odst. 2 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky. Na základě podkladů shromážděných v řízení a provedeního dokazování nebylo bez důvodných pochybností zjištěno a prokázáno, že by se takový skutek vůbec stal, natož pak aby bylo zjištěno a prokázáno, že by se ho dopustil žalobce.

Žalovaný správní orgán se k žalobě vyjádřil tak, že tam uvedenými námitkami se zabýval v napadeném rozhodnutí a také na něj odkazuje. Žalovaný provedl důkazy svědeckými výpověďmi policistů v rámci ústního jednání dne 18.5.2009 a k věci se vyjádřil též žalobce (jak do protokolu, tak i písemně prostřednictvím právního zástupce}. Je pochopitelné, že žalobce považuje výpověď policistů, konkrétně policisty B., za nevěrohodné a v jeho neprospěch, když nepotvrzují jeho výpověď. Z podkladů policejního orgánu je zřejmé, že žalobce byl svolný vyřešit přestupek domluvou, ale v okamžiku řešení přestupku uložením blokové pokuty s tímto přestupkem již nesouhlasil. Ke skutkovému stavu se žalovaný vyjádřil na str. 3 a 4 rozhodnutí o odvolání. Žalovaný nesouhlasí s tím, že by byly hodnoceny důkazy pouze v neprospěch žalobce. Veškeré podklady byly vzaty v úvahu a důkazy byly zhodnoceny jak samostatně, tak ve vzájemných souvislostech. Ve zbytku odkazuje na napadené rozhodnutí, kde se námitkami (shodnými s těmi v žalobě) dostatečně vypořádal.

V replice žalobce uvedl, že celé napadené rozhodnutí je postaveno toliko na svědectví policisty B. stojícím osamoceně proti tvrzení žalobce, a to za situace, kdy druhý z policistů, který s ním v inkriminované době seděl ve stejném vozidle, jen několik desítek centimetrů od něj, neviděl žádné hovorové zařízení, jeho svědectví ohledně údajné licitace žalobce s policistou B. při kontrole žalobce je rozporné a nevěrohodné a při kontrole žalobce za dané situace, kdy žalobce popřel, že by se čehokoliv dopustil, nebylo policisty zjišťováno ani zjištěno, zda se u žalobce nebo ve vozidle vůbec nacházelo nějaké hovorové zařízení, které by mohl držet v ruce. Za těchto okolností, při respektování zásady *in dubio pro reo*, rozhodně nemohlo být a nebylo bez důvodných pochybností a v nezbytném rozsahu zjištěno a prokázáno, že by se žalobce dopustil jednání, které je mu kladeno za vinu. Tvrdí-li žalovaný, že z podkladů policejního orgánu je zřejmé, že žalobce byl svolný vyřešit přestupek domluvou, pak toto není pravdou, neboť žalobce se právě již do těchto podkladů hned na místě kontroly vyjádřil tak, že žádné hovorové zařízení nedržel, neřekl nic z toho, co tvrdí policista sl. č. 259863, policista se musel přehlédnout, netelefonoval a nic nepotvrdil. Navíc jakékoliv úřední záznamy policistů nemohou být a nejsou důkazním prostředkem, který by mohl být použit k důkazu v řízení o přestupku (viz např. rozsudek NSS z 22.1.2009, č.j. 1 As 96/2008-115). Pokud jde o policistu H., jeho svědectví je rozporné a rozhodně nepotvrzuje výpověď policisty B., když je zřejmé, že se s ním na obsahu výpovědi v daném ohledu domluvil ve snaze jej kolegiálně krýt. Vyjádření se k žalobním bodům ohledně řádného a objektivního neřešení námítky podjatosti policisty B. a ohledně neprovedení ohledání místa přestupku za účelem zjištění a eventuální zajištění údajného hovorového zařízení a ohledání takového zařízení za účelem zjištění jeho charakteru pro posouzení případného naplnění skutkové podstaty přestupku se žalovaný ve svém stanovisku k žalobě raději zcela vyhnul a důvod takového postupu je zjevně nasnadě.

Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „s.ř.s.“).

Ve smyslu § 31 odst. 2 s.ř.s. ve věcech přestupků rozhoduje specializovaný samosoudce.

Žaloba byla shledána důvodnou.

Podle § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu řidič nesmí při jízdě vozidlem držet v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení.

Podle § 22 odst. 1 písm. f) bodu 1 zákona o přestupcích, ve znění účinném do 31.7.2011, se přestupku se dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla drží v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení.

– 1 –

Ve věcech správního trestání došel Ústavní soud mj. k tomuto zásadnímu závěru: „Došlo-li ke změně kogentního ustanovení zákona, podle kterého rozhodoval státní orgán, jehož rozhodnutí podléhalo soudnímu přezkumu, tak, že v době, kdy o přezkumu rozhodoval soud, platilo již jiné zákonné ustanovení, které zásadním způsobem změnilo předchozí úpravu, podle níž bylo napadené rozhodnutí vydáno, musí se soud, pro který je rozhodující stav v době vydání rozsudku, s novým zněním zákona vypořádat. Pokud tuto změnu ani nezaznamená a rozhoduje tak, jako by ji ani nevzal na vědomí, jde z jeho strany o projev libovůle, který zakládá porušení Ústavou České republiky zaručených práv účastníka řízení. Takovým postupem je porušen čl. 90 Ústavy České republiky, podle kterého jsou soudy povolány především k tomu, aby zákonem stanoveným způsobem poskytovaly ochranu právům.“ (viz náleze ze dne 3.6.2004 sp. zn. II. ÚS 163/03).

K tomu zdejší soud konstatuje, že zákon č. 133/2011 Sb., kterým se mění zákon č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony, s účinností od 1.8.2011 sice v zákoně o přestupcích zrušil stávající ustanovení § 22 tohoto zákona [čl. III bod 1], ale do zákona o silničním provozu vložil nové ustanovení § 125c, podle jehož odst. 1 písm. f) bodu 1 se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla v rozporu s § 7 odst. 1 písm. c) drží v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení [čl. I bod 45].

V důvodové zprávě k návrhu této novely zákona o provozu na pozemních komunikacích se uvádí, že návrh v souladu s přijatou vládou koncepcí reformy správního trestání (usnesení vlády č. 162 ze dne 20. února 2002) promítá nové principy správního trestání do zákona o silničním provozu. Skutkové podstaty přestupků proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu, které byly dosud obsaženy v zákoně o přestupcích, jsou návrhem začleněny do zákona o silničním provozu. Změny zákona o přestupcích souvisejí s uvedením zákona o silničním provozu do souladu s vládou stanovenými zásadami správního trestání. Dosavadní přestupky na úseky bezpečnosti a plynulosti silničního provozu se vypouštějí z přestupkového zákona a nově se zařazují do zákona o silničním provozu [viz Parlament ČR, Poslanecká sněmovna, VI. volební období, sněmovní tisk 26/0].

Porovnání aktuální právní úpravy s právní úpravou účinnou do 31.7.2011 svědčí toliko o určitém zpřesnění skutkových podstat přestupků.

Vzhledem k uvedenému má zdejší soud za to, že v přezkoumávané věci nedošlo k tomu, že v době, kdy o přezkumu rozhoduje soud, by platilo již jiné zákonné ustanovení, které *zásadním způsobem* změnilo předchozí úpravu, podle níž bylo napadené rozhodnutí vydáno.

– 2 –

K procesnímu postupu zjišťování skutkového stavu a hodnocení důkazů jsou i v přestupkovém řízení použitelná příslušná ustanovení správního řádu.

Podle § 3 spr. ř. postupuje správní orgán, nevylývá - li ze zákona něco jiného, tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.

Podle § 50 odst. 4 spr. ř. hodnotí správní orgán podklady, zejména důkazy, podle své úvahy; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci. K provedení důkazů lze podle § 51 odst. 1 spr. ř. užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Jde zejména o listiny, ohledání, svědeckou výpověď a znalecký posudek.

V žalobě žalobce především namítal nedostatečné zjištění skutkového stavu v případě přestupku podle § 22 odst. 1 písm. f) bodu 1 zákona o přestupcích. V dané věci proti sobě stojí dvě verze skutkového stavu. Podle verze založené na výpovědích policistů žalobce dne 19.2.2009 ve 14.50 hod. v Klatovech v Kollárově ul. při řízení vozidla držel v ruce hovorové zařízení, následně při kontrole toto potvrdil a žádal řešení domluvou. Po tomto policista řidiče informoval, že za uvedené porušení mu bude uložena bloková pokuta. Na toto řidič reagoval tak, že žádal sepsání oznámení přestupku s tím, že hovorové zařízení v ruce nedržel, resp. že netelefonoval a nesouhlasí s přestupkem. Podle verze založené na vyjádření žalobce tento v uvedeném termínu a na uvedeném místě žádné hovorové zařízení nedržel a nic z toho, co tvrdí policista B., neřekl. Policista se musel přehlédnout – žalobce netelefonoval a nic nepotvrdil.

Závěr o spáchání přestupku musí být podložen vyhodnocením obsahu a věrohodnosti provedených relevantních důkazů. Žalobce lze shledat vinným ze spáchání přestupku spočívajícího v držení hovorového zařízení v ruce při řízení motorového vozidla jen tehdy, pokud provedené důkazy po jejich vyhodnocení vytvoří dostatečně jednoznačný, vzájemně provázaný a vnitřně nerozporný systém dílčích informací, které nahlíženy jako celek nemohou vést k jinému závěru, než že žalobce hovorové zařízení při řízení motorového vozidla držel v ruce. Nebude-li možno provedené relevantní důkazy takto vyhodnotit, zůstane pochybnost, zda žalobce při řízení motorového vozidla skutečně držel v ruce hovorové zařízení, a v takovém případě jej nelze shledat vinným ze spáchání přestupku.

Postih žalobce za přestupek je opřen o výpovědi policistů. V rozsudku ze dne 17.6.2011, čj. 7 As 83/2010-63 (dostupném na www.nssoud.cz), Nejvyšší správní soud zdůraznil, že „*pomineme-li speciální důvody pochyb o nestrannosti jako např. rodinněprávní, kamarádský či jiný užší vztah policisty k účastníkům soudního či správního řízení nebo jiným osobám majícím zájem na jeho výsledku (tyto nevyšly najevo a nejsou ani tvrzeny), lze policistu považovat za nestranného svědka tehdy, není-li žádným způsobem motivován, ať již*

negativně či pozitivně, aby jeho svědectví vedlo k určitému výsledku daného řízení. To např. znamená, že pochybnost o nestrannosti policisty jako svědka může vzniknout tehdy, je-li policista hodnocen, a to přímo nebo nepřímo, skrytě či oficiálně, podle toho, s jakou úspěšností se mu daří dosahovat postihu jednotlivců za přestupky nebo jiná protiprávní jednání. Je-li tedy chválen či odměňován v případě, že se mu daří zjistit a odhalit vysoký či nadprůměrný počet přestupků, anebo je naopak kritizován či penalizován, nedaří-li se mu to. To pak je důvod ke zkoumání věrohodnosti, pravdivosti a přesvědčivosti jeho svědecké výpovědi. Nejvyšší správní soud v žádném případě nemá za to, že uvedené pozitivní či negativní motivační důvody nutně vedou v masovém měřítku k tomu, že policisté jako svědci vypovídají vědomě nepravdu. Pouze upozorňuje, že mohou vést v některých případech k takovému jednání a v jiných případech mohou vyvolat v policistovi subjektivní přesvědčení, že určité skutečnosti viděl, ač se nestaly, anebo naopak neviděl, ač se staly.“.

V dosavadním řízení nevyšlo najevo, že by u policistů, kteří byli vyslechnuti jako svědci, existovala taková motivace. Z podkladů pro vydání rozhodnutí však v přezkoumávané věci vyplývá významná pochybnost, zda je lze považovat za věrohodné svědky. Skutková zjištění správních orgánů tu přitom spočívají toliko na výpovědích zasahujících policistů. V daném případě vystupují na povrch různá specifika. Žalobce od počátku popíral, že by při řízení vozidla držel v ruce hovorové zařízení. Oproti běžné praxi úřední záznam (ze dne 19.2.2009, čj. KRPP-11323/PŘ-2009-030406) podepsal jen policista B., nikoli též policista H. Uznání viny žalobce stojí prakticky jen na výpovědi policisty B. I proto ani soud nemá za to, že včasná námitka podjatosti tohoto policisty nebyla správními orgány adekvátně prověřena. Správní orgány se náležitě nevyrovnaly ani s tím, že policista B. zřetelně viděl v ruce řidiče, jehož vozidlo se dostalo do bezprostřední blízkosti vozidla policie a poloha jehož paže trvala po celou dobu provádění úkonu odbočení a následně ještě nějakou dobu po dokončení odbočení, přístroj s klávesnicí, tato byla podsvícená, kdežto policista H., který v policejním voze seděl vedle policisty B., viděl jen, že řidič měl ruku u hlavy. Dostatečná pozornost nebyla věnována ani situaci po zastavení. K žalobci zamířil policista B. Co dělal policista H., není příliš jasné. Vypověděl, že slyšel rozepři, konkrétně slyšel, že pan řidič chce řešit věc domluvou a v případě, že věc domluvou řešena nebude, takže s ničím nesouhlasí. Přesná slova už neví, to neslyšel, ví, že tam byla ta rozepře, a co uvedl, to slyšel. Vše řešil jeho kolega. Byla-li tam rozepře, má soud za logičtější, že druhý policista se bude o věc zajímat a nenechá vše pouze na svém kolegovi. Výpověď policisty H. tak spíše svědčí pro verzi žalobce, že tento policista u toho nebyl, že se bavil s nějakou paní s kočárkem (čím se samozřejmě snižuje hodnověrnost výpovědi policisty H.). Vyjádření odvolacího správního orgánu, že policista H. o „paní s kočárkem“ nic nevypověděl, ani se jej na to odvolatel nezeptal v rámci kladení otázek ohledně obsahu rozepře (str. 4 žalobou napadeného rozhodnutí), není na místě; ověřit si, zda policista H. vůbec měl možnost něco vidět a slyšet, měl ten, kdo je v řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena, a tím někým je správní orgán (§ 50 odst. 3 věta druhá spr. ř.). Za značně zkreslující musí soud mít rovněž zjištění odvolacího správního orgánu, že „policisté viděli odvolatele, jak při jízdě drží hovorové zařízení, a nepovažovali za potřebné jej vyzývat k předložení nebo vydání hovorového zařízení či telefonu“ (str. 5 žalobou napadeného rozhodnutí); nebyli to policisté, nýbrž policista B., kdo viděl žalobce držet při řízení vozidla hovorové zařízení, a tím jsme důkazně poněkud jinde. Za tohoto stavu věci bylo podle názoru

soudu třeba, aby se správní orgány rovněž podrobněji vypořádaly s dalšími důkazními návrhy uplatněnými žalobcem ve správním řízení a jím sporovanými v podané žalobě.

Žalobce a policisté se tedy neshodli v tom, zda žalobce držel při řízení vozidla v ruce hovorové zařízení. Jedná se přitom o klíčovou část skutkového děje a v podstatě jedinou relevantní okolnost, na níž se mělo zjišťování skutkových okolností soustředit. Přitom při sankčním postihu natolik obtížně zachytitelného jednání, jakým je držení mobilního telefonu v ruce řidičem při řízení vozidla, je, jak zdůraznil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22.7.2011, čj. 7 As 102/2010-86, otázka přesvědčivosti důkazů zpravidla klíčová a vyjma případů, kdy je jednání řidiče zachyceno například fotografií či videozáznamem, většinou založena na hodnocení výpovědí policistů. Taková výpověď však může být základem pro shledání odpovědnosti řidiče za přestupek zpravidla jen tehdy, je-li její obsah v souladu i s dalšími na této výpovědi nezávisle zjištěnými skutečnostmi. Výpověď policisty by například měla vysokou míru věrohodnosti tehdy, popsal-li by mobilní telefon natolik přesně a konkrétně (typem, barvou, designem apod.), že by mohl být ztotožněn s mobilním telefonem prokazatelně užívaným řidičem v době, kdy řídil vozidlo, a přitom by bylo prokázáno, že policista se nemohl, a to ani nepřímo či následně (např. od svého kolegy nebo sám při kontrole řidiče po jeho zastavení aj.), jinak než právě tím, že řidiče viděl za jízdy telefon držet, dozvědět, jaký telefon řidič užíval. V řadě případů takové věrohodnosti výpovědi nebude dosaženo a jiné důkazy nebudou k dispozici. Kvůli důkazním obtížím však, jak v tomtéž rozsudku dále zdůraznil Nejvyšší správní soud, nelze rezignovat na podmínku naplnění důkazního standardu požadovaného pro postih za „trestní obvinění“ ve smyslu Úmluvy, neboť v opačném případě by byly mnohdy postihovány i osoby, jejichž vina nebyla patřičně prokázána. Něco takového je z ústavních hledisek zcela nepřijatelné. Právní stát raději v určitých případech rezignuje na postih pachatele přestupku, i když se jej nejspíše dopustil, než aby v jiných nedůvodně postihl nevinného.

Skutkový a právní závěr, že žalobce spáchal přestupek podle § 22 odst. 1 písm. f) bodu 1 zákona o přestupcích, tedy skutková podstata, z níž krajský úřad v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá podle názoru soudu oporu ve spisech. Žalobcem tvrzenou variantu skutkového děje, která nebyla vyloučena, že při řízení vozidla v rozhodné době vůbec nedržel hovorové zařízení, vzaly správní orgány za nepravdivou pouze na základě toho, že ji rozporně s výpověďmi policistů tvrdil žalobce jako obviněný z přestupku, aniž by se zabývaly objasněním průběhu skutkového děje a okolnostmi souvisejícími. Krajský úřad pochybil, pokud takový postup akceptoval.

Jelikož žaloba je důvodná, soud podle § 78 odst. 1 věty první s.ř.s. zrušil napadené rozhodnutí pro vady řízení a podle § 78 odst. 4 s.ř.s. současně vyslovil, že věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.

V dalším řízení je správní orgán vázán právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Jak žalobce, tak žalovaný správní orgán souhlasili s tím, aby soud rozhodl o věci samé bez jednání (§ 51 odst. 1 věta první s.ř.s.).

Žalobce, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. proti žalovanému správnímu orgánu, který ve věci úspěch neměl, právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem ve výši **9.200,- Kč**, skládající se ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 2.000,- Kč a dále z odměny advokáta za tři úkony právní služby v plné výši, tj. po 2.100,- Kč, a z náhrady hotových výdajů za tři úkony právní služby po 300,- Kč podle § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a) a d) a § 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Za úkon právní služby oceněný plnou výší se považuje převzetí a příprava zastoupení, žaloba a replika. K důvodně vynaloženým nákladům řízení před soudem patří rovněž částka **1.440,- Kč**, která odpovídá příslušné sazbě daně z přidané hodnoty, vypočtená z odměny za zastupování a z určených náhrad (§ 57 odst. 2 s.ř.s.). Ke splnění povinnosti nahradit žalobci náklady řízení bylo žalovanému stanoveno platební místo podle § 149 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s § 64 s.ř.s. a určena pariční lhůta podle § 160 odst. 1 část věty za středníkem o.s.ř. ve spojení s § 64 s.ř.s. (s přihlédnutím k možnostem žalovaného tuto platbu realizovat).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 31. ledna 2012

JUDr. PhDr. Petr KUCHYNKA, Ph.D., v.r.

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková

samosoudce